

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 59/2013-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. januára 2013 predbežne prerokoval sťažnosť J. S., K., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 So 40/2012 zo 16. októbra 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. S. o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. januára 2013 doručená opakovaná sťažnosť J. S., K. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv základných slobôd (ďalej len „dohovor“)

rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 So 40/2012 zo 16. októbra 2012.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že podáva novú ústavnú sťažnosť „proti porušeniu práva v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základného práva v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb. v spojení s čl. 36 Ústavy Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb. a čl. 28 Listiny základných práv a slobôd a to rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn.: 1 So 40/2012 zo dňa 16. 10. 2012, ktorým bol potvrdený rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 14. februára 2012 sp. zn.: 5 Sp/8/2010-42, vo veci preskúmania rozhodnutia Sociálnej poisťovne č.: BA-15176/2010 zo dňa 29. marca 2010“.

Sťažovateľ ďalej uviedol, že „podal ústavnú sťažnosť dňa 22. 12. 2012 o ktorej Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodol uznesením, sp. zn.: I. ÚS 599/2012-18 zo dňa 12. 12. 2012 tak, že sťažnosť odmietol ako neopodstatnenú.

Vzhľadom k tomu, že rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bolo právnenému zástupcovi sťažovateľa doručené dňa 14. 11. 2012, posledný deň lehoty na podanie sťažnosti Ústavnému súdu Slovenskej republiky v zmysle uvedeného ustanovenia pripadá na 14.1.2013. Sťažovateľ teda podáva opakovanú sťažnosť v zákonnej lehote.“.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ „odvolaním zo dňa 24. 10. 2010, doručeným Krajskému súdu v Košiciach dňa 25. 10. 2010 sa domáhal na súde prvého stupňa preskúmania rozhodnutia Sociálnej poisťovne Bratislava, č. BA-15176/2010 z 29. 3. 2010 vo veci úrazovej dávky - úrazová renta podľa § 88 a § 89 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení.

Konanie bolo vedené na Krajskom súde v Košiciach, ktorý rozhodol rozsudkom sp. zn.: 5 Sp/8/2010-42 zo dňa 14. 2. 2012. Po rozhodnutí súdu prvého stupňa odvolacie konanie bolo vedené na Najvyššom súde Slovenskej republiky, ktorý rozhodol rozsudkom sp. zn.: 1 So 40/2012 zo 16. 10. 2012.“.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že v rozsiahlom popise skutkových a právnych záverov uvedených v odôvodnení rozhodnutí správneho orgánu a vo veci konajúcich všeobecných súdov s poukazom na niektoré rozhodnutia najvyššieho súdu a Ústavného súdu Českej republiky v analogických veciach, ako aj na úvahy z oblasti právnej teórie sťažovateľ vyslovil názor, že „Uvedenými rozsudkami prvostupňového a druhostupňového súdu, ktorými bola žaloba sťažovateľa zamietnutá, bolo porušené jeho základné právo na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a základné právo na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. ...

Dôsledky rozhodnutia Krajského súdu Košice potvrdeného rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v Košiciach hlboko zasahujú do práv sťažovateľa a popierajú samotné princípy právneho štátu. ...

Rozsudky súdov prvého a druhého stupňa sú nepreskúmateľné a sú nedostatočne odôvodnené.“.

Sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd takto rozhodol:

„I. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom zo 16. 10. 2012 sp. zn. I So 40/2012, ktorým potvrdil rozsudok Krajského súdu Košice zo 14. 2. 2010 sp. zn. 5 S/8/2010-42, porušil základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

II. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 16. 10. 2012 sp. zn. I So 40/2012 sa zrušuje a vec sa vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.

III. Krajský súd v Košiciach je povinný zaplatiť advokátovi sťažovateľa náhradu trov konania do troch dní od právoplatnosti nálezu vo výške 323,50 EUR, a to advokátskej kancelárii JUDr. D. A... najneskôr do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojim rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. ... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ako je možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva a slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že postupom najvyššieho súdu v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 1 So 40/2012 a jeho rozsudkom zo 16. októbra 2010 bolo porušené jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Zo sťažnosti možno vyvodit', že sťažovateľ namieta porušenie v sťažnosti označených práv postupom najvyššieho súdu a jeho rozsudkom (ktorým potvrdil prvostupňové rozhodnutie) najmä tým, že sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi krajského súdu (a tým aj vo veci rozhodujúcimi správnyimi orgánmi, pozn.), ktoré však podľa názoru sťažovateľa vyplývali z nedostatočne zisteného skutkového stavu veci a jeho nesprávneho právneho posúdenia, najmä však nesprávnej interpretácie a následnej aplikácie v jeho právnej veci použitých ustanovení, najmä zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov, s ktorými sa nestotožňuje.

Ako vyplýva zo sťažnosti, sťažovateľ už v tejto veci podal ústavnému súdu sťažnosť 22. decembra 2012 (sťažnosť bola ústavnému súdu podaná v skutočnosti 26. novembra 2012, pozn.), o ktorej ústavný súd rozhodol uznesením č. k. I. ÚS 599/2012-18 z 12. decembra 2012 tak, že ju odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Sťažovateľ v opakovanej sťažnosti namieta, že v «odôvodnení uznesenia Ústavný súd Slovenskej republiky uviedol: „Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania, ale sa domáha výlučne aby sa rešpektov ale platný právny poriadok Slovenskej republiky.

Sťažovateľ k tomu na spresnenie uvádza, že sa nedomáha rozhodnutia v „súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania“, ale sa domáha výlučne aby sa rešpektoval platný právny poriadok Slovenskej republiky.».

V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľ polemizuje s citovaným rozhodnutím ústavného súdu a poukazuje na svojvoľné rozhodnutia prvostupňového a druhostupňového súdu, „pretože *de facto a de iure vlastne odmietli kompetenciu úspešného podnikateľa poskytnúť vyššiu mzdu*“.

Sťažovateľ ďalej uvádza, že „*zotrváva vo všetkých bodoch na pôvodne podanej sťažnosti a nenachádza dôvod sa od svojich tvrdení odkloniť. Z uvedeného dôvodu pokladá*

aj pôvodnú sťažnosť za nedeliteľnú súčasť tejto sťažnosti, vrátane všetkých príloh, ktoré opakovane k tejto sťažnosti nepredkladá, a navrhuje ich pripojenie k tejto novej sťažnosti.“.

Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza aj porušenie iných práv (čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 36 ústavy a čl. 28 Listiny základných práv a slobôd), v petite sťažnosti však uvádza iba porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vychádzajúc z uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde pre neprípustnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. januára 2013